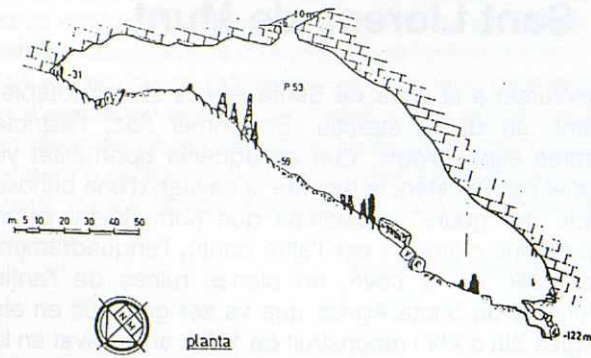
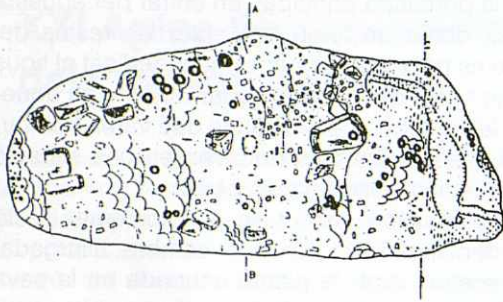

alzado

planta

Sima del Campillo

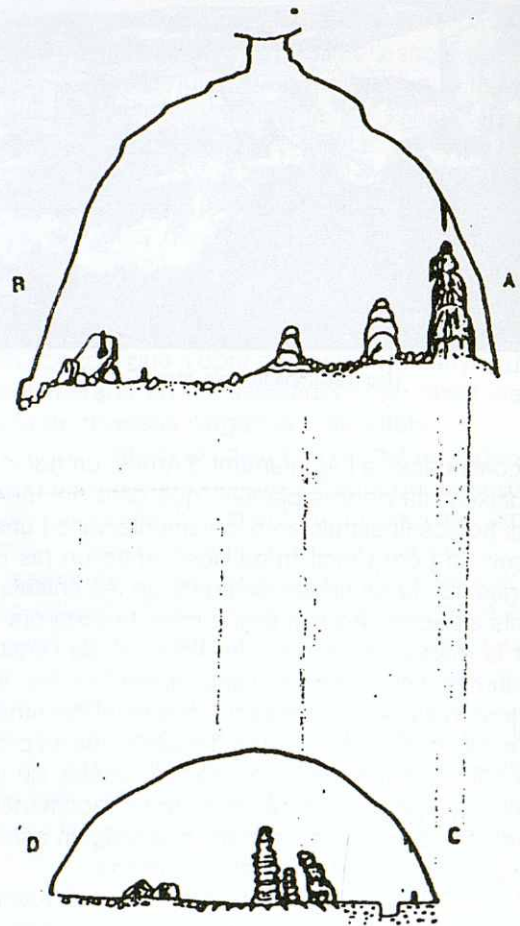
La Sima del Campillo, situada a pocs quilòmetres del tràgicament cèlebre pantà de Tous, ocupa sens dubte, un bon lloc en aquesta escala de graus d'impressionabilitat a què m'estic referint.

Efectivament, la boca d'aquest avenc, d'uns 6 m de diàmetre, dóna pas, a una gran sala, la volta de la qual s'obre d'una manera sorprenent, després dels primers metres de descens. De sobte et trobes davallant una vertical de quasi 60 m pel centre geomètric d'una sala de 230 x 85 m i per tant a 40 m de distància de la paret més pròxima. La comparació immediata amb una aranya penjada de la seva teranyina és en aquest cas obligada. De sobte et sents envaït per una sensació d'insignificància, de ser amb prou feines un no-res, que t'empeteix inevitablement.

A baix, les primeres ullades no aconseguen, malgrat la llum que entra per aquell ara petit forat situat damunt de nosaltres, donar-nos ni de bon tros una idea clara de les dimensions de la sala on ens trobem. Forçant al màxim els nostres pobres llums frontals, podem entreveure amb dificultat les parets més pròximes i començar a distingir entre les penombres, veritables gegants estalagmítics de fins a 20 m d'alçada. En acostar-nos-hi van prenent formes més concretes i observem cada cop amb més claredat els detalls d'aquestes formacions litogèniques de totes les mides: unes com torres aïllades, les altres per la forma del seu contorn, talment semblen piles de plats i reben aquest nom en l'argot espeleològic, allà una gran agrupació d'estalagmites, ens sembla un antic castell en ruïnes...

Fa molt que voltem per aquesta enorme cambra tirant fotografies a tort i a dret. Hem perdut la noció del temps i ja portem unes quantes hores aquí dins. Les càmeres de fotografiar que no han parat fins ara, reivindiquen amb insistència el seu repòs. Ens sentim

seccions

magnànims i en un gest de generositat gairebé heroic, els el concedim.

La pujada se'm fa llarga, però a poc a poc m'apropo a la llum. Uns segons de pausa per recuperar l'alè a pocs metres de la sortida em permeten contemplar amb tranquil·litat les fines estalactites que pegen del sostre de la sala. Algunes formen llargues rengleres, a d'altres, l'aigua mare d'aquestes formacions, no els ha volgut donar companyia i miren avall en solitari.

En Miquel, el company que m'ha precedit a la pujada, em parla des de fora: Que t'has mort o què? Decideixo donar la darrera pitrera i en uns moments estic al seu costat. Aviso cridant el company que està encara al fons de l'avenc, perquè comenci a pujar. Sento com la meua veu ressona a causa de les grans proporcions d'aquest espai subterrani. Al cap de pocs minuts en Joan és també amb nosaltres.

Després, el dinar sota l'ombra d'un bon pi, és francament reconfortant.

Antoni Rocías